

# РЕШЕНИЕ

№ 3868

гр. София, 19.10.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ КРУШАРСКИ**

при участието на секретаря **ЙОАНА ДОЛДУРОВА**  
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ КРУШАРСКИ** Административно наказателно дело № 20221110203606 по описа за 2022 година  
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Обжалвано е наказателно постановление № СОА 22-РД 11-119 от 21.02.2022 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на В. Р. Ц. е наложена глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП).

В жалбата се правят оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на наказателното постановление, поради което се иска отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, жалбоподателят, чрез своя процесуален представител – адв. Н. С., поддържа жалбата, със същите съображения и искания.

АНО, чрез своя процесуален представител оспорва жалбата и излага съображения за нейната неоснователност. Претендира и присъждането на

разноски.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна.

На 24.01.2022 г. на жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че на 07.01.2022 г. около 14:50 часа в гр. (адрес), като водач на лек автомобил Тойота Рав 4 с рег. № \*\*\*, е паркирал, на платното за движение пред вход на гараж, при наличие на маркировка М-14, като пречи и затруднява достъпа до него – нарушение на чл. 6, т. 1, вр. чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 53 от ЗАНН, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20 лева за нарушение на чл. 6, т. 1, вр. чл. 98, ал. 1, т. 1, вр. чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП.

Преди да се занимае с анализа на доказателствената съвкупност събрана по делото, съдът намира за необходимо да подчертае категорично, че фактическите констатации, до които са достигнали контролните органи, както в АУАН, така и НП, не се ползват с никаква презумптивна доказателствена сила. Тези констатации (в АУАН и НП), подлежат на доказване с всички допустими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и това следва най-малкото от конституционно установения принцип на презумпцията за невиновност.

Съдът намира, че приетите в АУАН, респ. НП фактически положения се установяват от наличната доказателствена съвкупност: свидетелските показания и писмените доказателства по делото.

От показанията на свидетелката Е. Н. (л. 30 от делото), както и от писмените доказателства (л. 9-11 от делото) се установява, че на процесните време и място, жалбоподателят е паркирал процесния лек автомобил на пътното платно пред входа на гараж, означен със съответната пътна маркировка, като по този начин е попречил и затруднил достъпа до този гараж. Посочените доказателствени източници са логични, обективни, непротиворечиви, и кореспондиращи помежду си, поради което и съдът ги

кредитира като достоверни и ги съобрази при формиране на вътрешното си убеждение. Впрочем тези обстоятелства не само, че се установяват по несъмнен и категоричен начин от доказателствената маса, но те не се оспорват и от страните в производството, като основния спорен въпрос по делото е по правилното приложение на закона.

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

При съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени в рамките на сроковете, предвидени в чл. 34 от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства се установи по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 6, т. 1, вр. чл. 98, ал. 1, т. 1, вр. чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, като водач на МПС е паркирал неправилно пред входа на гараж и по този начин е попречил и затруднил достъпа до него, като този гараж е бил и надлежно обозначен със съответния пътен знак. Контролните органи са установили, че именно жалбоподателят е управлявал автомобила в процесния ден, поради което и законосъобразно именно на него са ангажирани административната му отговорност.

Нарушението е извършено от жалбоподателката с форма на вината пряк умисъл – деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, и е целял неговото извършване. С оглед на това, че се касае за „формално” нарушение (такова „на просто извършване”) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца за общественотоопасните последици на деянието.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че тъй като гаража бил съсобствен, той имал право да спира пред него и да запушва достъпа до него. Именно защото гаражът е съсобствен и пречи на достъпа и на някого от другите съсобственици жалбоподателят не е имал право да паркира там, в нарушение и на поставения знак в този смисъл и като е сторил това е осъществил състава на вмененото му нарушение.

При реализацията на административно-наказателната отговорност, АНО

е наложил предвиденото в санкционната част на нормата наказание, което е с абсолютно определен размер и не може да бъде намалявано от настоящата инстанция.

В случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Изхождайки от тежестта на нарушението и на нарушителя (по делото не са установени, нито многобройни, нито е налице изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, които да сочат на нетипично ниска обществена опасност на нарушителя или на извършеното нарушение, а отделно от това процесното нарушение е било извършено в центъра на Столицата, където трафика на движението обичайно е усложнен, което повишава степента на обществена опасност на нарушението), както и от другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, процесният случай не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива нарушения, т.е. не е налице маловажен случай.

С оглед изложеното, настоящият състав прие, че наказателното постановление, като правилно - законосъобразно и обосновано, следва да бъде потвърдено.

Съдът, като взе предвид изхода на делото, намира претенцията на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за основателна. Съобразявайки действителната фактическа и правна сложност на делото, както и разпоредбите на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, настоящата инстанция намери, че жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на АНО юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Софийски районен съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** наказателно постановление № СОА 22-РД 11-119 от 21.02.2022 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на В. Р. Ц. е наложена глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата.

**ОСЪЖДА**, на основание чл. 63д от ЗАНН, В. Р. Ц. с ЕГН: \*\*\*\*\*,  
**ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Столична община, сума в размер на 100 лева,  
дължими за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-  
град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_